

Arrest

nr. 118 971 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X, op 10 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. KASONGO KABANGA, die loco advocaat I. BORRÉ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster huwde op 14 augustus 2003 met E.D., een man met de Nederlandse nationaliteit.

1.2. E.D. diende op 15 september 2009 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Verzoekster diende dezelfde dag, in functie van haar echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 september 2010 ten aanzien van E.D. de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten. E.D. stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 6 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster eveneens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad

1.5. Bij arresten met nrs. 52 920 en 52 921 van 13 december 2010 vernietigde de Raad de beslissingen van 3 en 6 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze arresten werd cassatieberoep ingesteld.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 2 februari 2011 tot de afgifte van een F-kaart aan verzoekster.

1.7. Op 16 maart 2011 werd aan E.D. een E-kaart uitgereikt.

1.8. Op 9 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeksters echtgenoot de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 31 augustus 2011 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 14 september 2011 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [M.E.D.V.] [...] van Kameroen nationaliteit.

+ [D.J.] [...]

+ [Y.A.] [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Als echtgenote van [D.E.] verkreeg [M.E.D.V.] het verblijfsrecht bij afgifte van een F-kaart op 2/2/11. [D.E.] voldeed niet langer aan de verblijfsvoorwaarden (overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980). Zijn verblijfsrecht werd bijgevolg beëindigd dmv een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980. Gezien de burger van de Unie bij dewelke [M.E.D.V.] zich vervoegde, het verblijfsrecht verliest overeenkomstig artikel 42 bis (wet 15.12.1980), wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van [M.E.D.V.] overeenkomstig artikel 42 quater, §1,1° van de wet van 15.12.1980.

[D.J.] [...] en [Y.A.] [...] dienden op 24/1/11 een aanvraag in tot gezinshereniging met [D.E.] als descendente. Gezien de burger van de Unie bij dewelke zij zich vervoegden het verblijfsrecht heeft verloren overeenkomstig artikel 42 bis (wet 15.12.1980), wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van [D.J.] en [Y.A.] overeenkomstig artikel 42 quater, §1,1° van de wet van 15.12.1980. In het belang van de minderjarige kinderen dienen zij hun ouders te vervoegen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.11. Met de arresten nrs. 217.525 en 217.526 van 24 januari 2012 vernietigde de Raad van State de arresten van 13 december 2010 met nrs. 52 920 en 52 921 van de Raad.

1.12. De Raad verwierp bij arrest nr. 81 247 van 14 mei 2012 de beroepen die verzoekster en haar echtgenoot instelden tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 en 6 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“EERSTE ONDERDEEL: SCHENDING EUROPESE RICHTLIJN 2004/38 (BURGERRICHTLIJN)

- De bestreden beslissing beroept zich op artikel 42quater, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingenwet').

Verzoeksters echtgenoot is een EU-burger die volgens de bestreden beslissing niet langer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40bis§4 van de wet van 15.12.1980.

Het inroepen van artikel 42quater, § 1, 1° is in casu niet verenigbaar met het Europees Recht, met name Richtlijn 2004/38 (hierna: Burgerrichtlijn).

De Burgerrichtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als die hem begeleiden of zich bij hem voegen (verzoekster is echtgenoot conform artikel 2,2. a) Burgerrichtlijn).

Hoewel het verblijfsrecht van EU-burgers echter niet absoluut is, is een uitwijzing van een EU- burger en zijn familieleden enkel gerechtvaardigd onder strikte voorwaarden.

Richtlijn 2004/38 schrijft bijgevolg voor dat een lidstaat een EU-burger en zijn familieleden louter het land kan uitwijzen om redenen van openbare orde, publieke veiligheid of volksgezondheid.

Daarenboven moet het gedrag van de EU-burger en zijn familieleden een werkelijke, actuele, en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Tevens schrijft artikel 14 Burgerrichtlijn voor dat een gaststaat evenmin automatisch mag overgaan tot uitwijzing van een EU-burger wanneer die beroep doet op zijn sociale bijstandstelsel.

Verzoeksters echtgenoot is een EU-burger die over voldoende bestaansmiddelen beschikt conform artikel 7,1b) Burgerrichtlijn, hiervan steeds de nodige documenten overhandigde en GEENSZINS werkelijke, actuele, en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoekster geniet dan ook een verblijfsrecht van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 7,1.d). Verzoeksters echtgenoot, verzoekster zelf en de kinderen vormen geen onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van België en mogen derhalve niet van het grondgebied worden verwijderd.

De Belgische Staat heeft als Gaststaat dan ook niet het recht verzoekster het land uit te wijzen.

Zich beroepen op artikel 42quater§ 1,1° houdt dan ook een flagrante schending in van het EU-recht daar verzoeksters echtgenoot en zijn familie door België niet kan (hij voldoet aan de voorwaarden conform artikel 7 Burgerrichtlijn) én niet mag (zie artikel 14 Burgerrichtlijn) uitgewezen worden.

De Burgerrichtlijn schrijft immers voor dat de familieleden rechtsbescherming moet worden geboden in geval van ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap (in casu met ingang 01.08.2011).

Verzoeksters echtgenoot heeft op 01.08.2011 België verlaten.

Artikel 12 Burgerrichtlijn schrijft dienvolgens voor dat het vertrek van de burger van de Unie geen invloed mag hebben op het verblijfsrecht van diens familieleden, doch alvorens het duurzame verblijfsrecht te verkrijgen, dienen de betrokkenen zelf aan de in artikel 7, lid 1, onder a), b), c) of d), genoemde voorwaarden te voldoen.

Verzoekster is arbeidster bij ISS en beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Daarenboven beschikt zij tevens over een ziekteverzekering.

Tevens leidt het vertrek van de Burger van de unie uit het gastland niet tot verlies van het verblijfsrecht voor zijn kinderen, noch voor de ouder die daadwerkelijk de voogdij heeft voor de kinderen, ongeacht de nationaliteit, indien de kinderen in het gastland verblijven en er met het oog op studie aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven. Dit geldt tot hun studie voltooid is.

Het is derhalve aan de Belgische Staat geboden, ter eerbiediging van het familieleven en de menselijke waardigheid om ervoor te zorgen dat familieleden die al op het grondgebied van het gastland verblijven, hun verblijfsrecht in dergelijke gevallen te behouden.

Het verblijfsrecht van verzoekster dient dan ook behouden te blijven, daar de 2 minderjarige kinderen hier in België school lopen.

De bestreden beslissing inhoudende het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve niet in overeenstemming met de Europese regelgeving.

TWEEDE ONDERDEEL: SCHENDING ARTIKEL 42quater VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980

- De bestreden beslissing beroept zich op artikel 42quater,§1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingenwet').

Dat de bestreden beslissing gewag maakt van artikel 42quater, §1, 1° Vreemdelingenwet hoewel deze rechtsgrond niet strookt met de realiteit gelet op hogergenoemde schending van de Richtlijn 2004/38.

Verzoeksters echtgenoot is op eigen initiatief naar Nederland teruggekeerd in datum van 01.08.2011.

DVZ diende de bestreden beslissing dan ook te steunen op artikel 42quater, §1, 2°, met name de burger van de Unie die zij begeleid vervoegd hebben, vertrekt uit het land.

Immers verzoeksters echtgenoot voldoet aan de voorwaarden conform artikel 40§4 Vreemdelingenwet en kan dienvolgens niet uit het land worden uitgewezen.

Het belang voor verzoekster bestaat erin dat indien DVZ zich op de juiste rechtsgrond zou beroepen, m.n. het 2de onderdeel van artikel 42quater § 1, verzoekster zich de uitzondering voorzien in artikel 42quater §2 Vreemdelingenwet kan inroepen.

Met name voorziet §2 van artikel 42quater Vreemdelingenwet in een uitzondering op de beëindiging van het verblijfsrecht wanneer er (minderjarige) kinderen zijn van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

De gemachtigde van de staatssecretaris diende derhalve de wetsbepaling waarop men zich steunt nader te bepalen reken[ing] houdende met de exacte & juiste feitelikheden en bijgevolg ook te onderzoeken of verzoekster niet verkeert in de uitzondering zoals omschreven in §2 artikel 42quater Vreemdelingenwet.

Dit is duidelijk niet gebeurd waardoor artikel 42quater Vreemdelingenwet geschonden wordt alsook de mot[i]veringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

EN TERWIJL:

DERDE ONDERDEEL: NALEVING DOOR DE OVERHEID VAN HET MOTIVERINGSBEGINSEL

- Verzoekster kan zich niet verzoenen met de motivering waarom er een einde wordt gesteld aan haar recht op verblijf.

[...]

Dat de bestreden beslissing nalaat te vermelden aan welke verblijfsvoorwaarden verzoekster[s] echtgenoot niet langer voldeed waardoor verzoekster het land wordt uitgezet.

Door de exacte redenen waarop men zich steunt niet te vermelden op de bijlage 21 dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht in samenhang met de aangevoerde schending van de Burgerrichtlijn 2004/38 en artikel 42quater Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing louter vermeldt: "D.E. voldeed niet langer aan de verblijfsvoorwaarden (overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980)".

Verzoekster meent echter dat het verblijfsrecht van haar echtgenoot en zichzelf niet zomaar kan worden beëindigd daar verzoeksters echtgenoot en zijn familie over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Dat het tegendeel dan ook geenszins is bewezen.

Bovendien beschikt verzoekster zelf over voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering.

Dat evenwel verzoeksters echtgenoot uit het land is vertrokken met ingang van 1 augustus 2011.

Dat de bestreden beslissing dan ook de correct rechtsgrond had moeten vermelden, m.n. artikel 42quater, §1,2° Vreemdelingenwet: 'de burger van de unie die verzoekster begeleid of vervoegd heeft, vertrekt uit het Rijk'.

Dat bijgevolg de gunstige uitzonderingsbepaling in artikel 42quater §2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Verzoekster meent in aanmerking te komen voor deze uitzonderingsregeling daar haar (minderjarige) zoon, tevens zoon van de burger van de unie, in België school loopt.

Dat de beslissing van DVZ dienvolgens onterecht genomen werd en zij derhalve de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft tevens voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet derhalve pertinent en draagkrachtig zijn.

Doch, de bestreden beslissing maakt geen gewag van afdoende feitelijke overwegingen.

De bestreden beslissing vermeldt louter dat het verblijfsrecht van [D.E.] beëindigd werd dmv een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig 42bis (wet 15.12.1980) en er dienvolgens eveneens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster overeenkomstig artikel 42quater, §1, 1 ° van de wet van 15.12.1980.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is daar verzoekster geen kennis heeft van de reden tot intrekking van het verblijfsrecht van zichzelf en haar echtgenoot daar zij en haar echtgenoot aan de voorwaarden voldoen conform artikel 42bis Vreemdelingenwet.

Een nadere uiteenzetting van de zogenaamde niet voldaan zijnde verblijfsvoorwaarden is derhalve aangewezen.

Dat in casu degelijke motieven dienden te worden meegedeeld.

EN TERWIJL:

VIERDE ONDERDEEL: NALEVING DOOR DE OVERHEID VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

- De bestreden beslissing niet aantoont dat verwerende partij de situatie van verzoekster afdoende heeft onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

„Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31) ”

„Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R. W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)”

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1884-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Zorgvuldigheid vereist ook, dat de overheid rekening houdt met bestaande rechtspraak en regelgeving, en met toekomstige regelgeving die met een hoge graad van waarschijnlijkheid spoedig zal in werking treden.

Cfr.: R.v.St., Bossuyt, nr. 46.512, 14 maart 1994; Wielandts, nr. 30.133, 24 mei 1988.

In casu kan zonder meer gesteld worden dat DVZ bij het nemen van de bestreden beslissing hoegenaamd geen rekening heeft gehouden met de correcte feitenvinding.

Het is onder meer nog steeds de vaste aanbeveling.

Verzoekster heeft 2 kinderen die in het Rijk verblijven waarvan 1 met haar echtgenoot burger van de Unie, te weten:

- 1) [Y.A.] geboren te Kameroen [...], student handel aan het Sint- Aloysiuscollege te GEEL (2de middelbaar)*
- 2) [J. D.] geboren te Kameroen [...], leerling aan de Stedelijke Basisschool Burgstraat te GEEL*

Bij het nemen van onderhavige bestreden beslissing heeft DVZ hoegenaamd geen rekening gehouden met deze feiten, welke haar nochtans genoegzaam gekend zijn.

Verzoekster dient dan ook vast te stellen dat onderhavige bestreden beslissing genomen werd zonder behoorlijke voorbereiding ervan.

Dat dergelijk (minimaal) onderzoek nochtans aangewezen is.

In het licht van het voormelde had de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook dienen vast te stellen dat verzoekster o.g.v de uitzonderingsregel vervat in artikel 42quater §2 haar verblijfsrecht als ouder die de bewaring heeft van de kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven niet kan verliezen o.b.v. het vertrek van haar echtgenoot en dit tot hun studie voltooid is.

Dat verzoekster desgevallend voldoet aan de in artikel 42quater §2 gestelde voorwaarden dewelke een uitzondering vormen op artikel 42quater §1,2° Vreemdelingenwet.

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris derhalve tekort is gekomen aan de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster wenst dan ook het volgende te benadrukken:

Verzoekster is op 14.08.2003 in Nederland in het huwelijk getreden.

Verzoekster komt met haar man en twee kinderen België binnen in augustus 2008.

Op 15 september 2009 dient verzoekster aan aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van een EU-burger.

Haar echtgenoot dient op dezelfde dag een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als EU-burger als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 6 september 2010 werd beslist tot weigering van verblijf van de echtgenoot met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeksters echtgenoot was zogenaamd niet gerechtigd op verblijf in het Rijk, zodat verzoekster geen recht op verblijf kon verkrijgen in functie van hem.

Op 13 december 2010 wordt de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken tekende Cassatieberoep aan tegen deze beslissing, maar zag zich verplicht, in afwachting van een uitspraak, verzoeksters echtgenoot de inschrijving te verschaffen dmv afgifte van een bijlage 8 (22/02/2011) en bijhorende E-kaart (16.03.2011).

Tot op heden is er nog steeds geen uitspraak door de Raad van State nopens het ingediende cassatieberoep.

Dat de bestreden beslissing vooreerst geen rekening heeft gehouden met het feit dat er tot op heden nog steeds geen uitspraak nopens het cassatieberoep is gerezen.

Dat daarnaast verzoekster nog steeds een huwelijksleven onderhoudt met haar echtgenoot.

Dat verzoeksters echtgenoot steeds de nodige documenten heeft overhandigd.

Dat de echtgenoot van verzoekster op 1 augustus uit het land is vertrokken.

Dat verzoekster en haar twee minderjarige kinderen duurzaam lokaal verankerd zijn.

Dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor zichzelf en haar kinderen om te voorkomen dat ze ten laste valt van het sociale bijstandstelsel in België en ze een ziekteverzekering heeft.

Dat verzoekster thans werkzaam is als poetsvrouw.

Dat verzoekster ten slotte de bewaring heeft over de twee kinderen die beiden in België verblijven en zijn ingeschreven bij een onderwijsinstelling resp. het Sint-Aloysiuscollege te GEEL en de Stedelijke Basisschool Burgstraat te GEEL.

Dat verzoekster bovendien volledig geïntegreerd is in België: tewerkgesteld als poetsvrouw, Nederlandse les volgt, cursus maatschappelijke integratie volgde, sociale verplichtingen naleeft, etc.

Dat verzoekster tot op heden nooit op enigerlei wijze werd geïnformeerd.

Dat verzoekster zich derhalve in een overmachtssituatie bevindt. Het is haar echtgenoot die is vertrokken en zijn gezin in België achterlaat.

Dat verzoekster en de kinderen hiervan slachtoffer zijn, maar tevens hun verblijfsrecht wordt afgenomen.

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daar geenszins mee rekening houdt, en zomaar het verblijfsrecht beëindigt van verzoekster en haar en de kinderen een bevel toekent om het land te verlaten.

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dientengevolge niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en deze niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan onredelijk en onzorgvuldig tot haar beslissing is gekomen.

ZODAT

Gelet op voorgaande verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.

In de mate dat de beslissing tot beëindiging van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten, hierbij oordelende dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten daar haar echtgenoot, burger van de Unie, waarbij zij zich vervoegde, niet langer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden, terwijl de feiten/bewijzen voorliggen dat verzoeksters echtgenoot/verzoekster zelf wel voldoet aan de voorwaarden, doch op 1 augustus 2011 uit het Rijk is vertrokken, dat de kinderen van de burger van Unie hier in het Rijk school lopen en er tot op heden nog geen uitspraak is gerezen nopens het ingediende cassatieberoep bij de Raad van State, de bestreden beslissing genomen werd met flagrante miskennis van de Burgerrichtlijn, artikel 42quater, de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel welke elke overheid bij het nemen van een administratieve beslissing in acht dient te nemen.”

4.2.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij zet weliswaar uiteen dat overeenkomstig artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG de Staten die gebonden zijn door deze richtlijn het recht op vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden enkel mogen beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid en licht daarnaast toe van oordeel te zijn dat zij geen onredelijke belasting vormt voor het Belgische sociale bijstandstelsel, maar verliest schijnbaar uit het oog dat artikel 14 van voormelde richtlijn tevens bepaalt dat burgers van de Unie en hun familieleden hun verblijfsrecht slechts behouden zolang zij aan de hiertoe gestelde voorwaarden voldoen. Deze laatste bepaling werd, net zoals de andere bepalingen waarnaar verzoekster verwijst, omgezet in het nationaal recht en de nationale rechtsregels werden door verweerder toegepast. Verzoekster kan de schending

van de door haar aangehaalde bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG bijgevolg niet dienstig aanvoeren als een annulatiegrond.

4.2.2. Verzoekster stelt voorts dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet als juridische grondslag voor de beslissing tot beëindiging van het verblijf kon worden aangewend. Voormelde bepaling voorziet dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie indien er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij hebben begeleid of vervoegd. Verzoekster houdt voor dat haar Nederlandse echtgenoot voldeed aan de voorwaarden om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten en verweerder dus geen einde kon stellen aan diens verblijfsrecht en bijgevolg ook niet aan het afgeleide verblijfsrecht waarover zij beschikte. De Raad dient echter te benadrukken dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden die ten aanzien van verzoeksters echtgenoot werd genomen niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep en dat deze beslissing ook nooit werd aangevochten. De ten aanzien van verzoeksters echtgenoot genomen beslissing is dan ook definitief aanwezig in het rechtsverkeer en dient als dusdanig in aanmerking te worden genomen. In tweede instantie stelt verzoekster dat haar echtgenoot op 1 augustus 2011 is teruggekeerd naar Nederland en dat verweerder bijgevolg toepassing diende te maken van artikel 42quater, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie kan worden beëindigd wanneer deze burger van de Unie, die dit familielid begeleidde of vervoegde, vertrekt uit het Rijk. Door te betogen dat verweerder gebruik kon maken van een andere wettelijke bepaling toont zij echter niet aan dat hij de in casu gebruikte juridische basis verkeerdelijk heeft aangewend. De Raad stelt in dit verband vast dat verweerder op 9 juni 2011 het verblijf van verzoeksters echtgenoot heeft beëindigd op basis van de overweging dat hij niet voldeed aan de verblijfsvoorwaarden die zijn voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder kon er in de aan verzoekster gerichte beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht dan ook op wijzen dat er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot, E.D., in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 42quater, § 1, eerste lid 1° van dezelfde wet toepasbaar was ten aanzien van de familieleden van E.D., die in functie van deze persoon tot een verblijf in het Rijk werden toegelaten. Gezien voorgaande vaststellingen kan verzoekster evenmin worden gevolgd in haar stelling dat verweerder niet is uitgegaan van de *“exacte en juiste feitelijkeheden”*.

Verzoekster zet nog uiteen dat indien verweerder toepassing had willen maken van de bepalingen van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om haar verblijfsrecht te beëindigen de bepaling van artikel 42quater, § 2 van dezelfde wet hiertoe een beletsel zou vormen, gelet op het feit dat zij twee schoolgaande kinderen heeft. Daar verweerder de in casu bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht heeft genomen in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is deze toelichting evenwel niet dienend.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.3. Gelet op de bespreking van het vorige onderdeel van het middel en nu verzoekster niet aantoont dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen, kan ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

4.2.4. Verzoekster betoogt nog dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet heeft voorzien in een afdoende motivering in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij stelt hierbij dat verweerder in voormelde beslissing naliet te motiveren aan welke verblijfsvoorwaarden haar echtgenoot niet langer voldeed. De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, vereist evenwel niet dat de motieven van de motieven in een bestuurlijke beslissing worden weergegeven. Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd dat hij toepassing maakte van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij heeft tevens geduid dat verzoekster en haar kinderen slechts over een afgeleid verblijfsrecht beschikten en dat aangezien het verblijfsrecht van de gezinshereniger werd beëindigd ook hun verblijfsrecht wordt beëindigd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden.

Het feit dat verweerder in de motivering van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht geen overwegingen opnam omtrent het feit dat verzoekster zelf over bestaansmiddelen en een ziekte-

verzekering beschikt doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat zij op een afdoende wijze in kennis werd gesteld van de juridische en de feitelijke gronden waarop deze beslissing is gebaseerd.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4.2.6. De beschouwingen van verzoekster laten ook niet toe te concluderen dat verweerder enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK